

же да е обичалъ нѣкоѣхъ женѣ, но не ся е обичалъ и той отъ неѣхъ, а пакъ азъ знаѣхъ сега че графинята мя обыча. Инакъ защо е ходила заради мене чакъ въ Петербургъ, и ся е разговаряла заради мене съ Императора, и е направила всичко заради мене? О, ако бѣхъ трѣгнѣлъ за Сибирь, не щѣхъ ли тамъ да имамъ на вседу все неѣхъ прѣдъ очитѣ си, и не щѣхъ ли на всякой день да кълнѣ самъ себе си защо съмъ направилъ тѣй. Кой смѣе да мя укори и похули защото съмъ отишелъ подиръ една женѣ която мя обыча? „

Но внезапно, като му подойде пакъ умѣтъ въ главѣтъ. „О, извика съ отлекуваніе, Слѣва Богу не съмъ ся еще обесчестилъ. Часѣтъ удари седмѣ, отъ седмѣ прѣзъ ноцѣтъ до осмѣ прѣзъ деньтъ има еще тринадесетъ часа, въ които ще бѣдѣ господарь на себе си. Тринадесетъ часа. О благополучіе! Азъ могъ еще да си помислѣхъ.

И пакъ захващаше да ходи. Найпослѣ умеренъ облѣгнѣ ся на лактіетѣ си връзъ масѣтъ и гледаше мѣждящійтъ пламѣкъ на свѣщѣтъ. Но отвлече го отъ размислѣтъ му пригичваніето на една мыш-